

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2132/2022
28.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3832/21 од 29.09.2021. године, у седници одржаној 28.09.2022. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3832/21 од 29.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3832/21 од 29.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 348/20 од 03.06.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиље од 29.03.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи исплати на име неискоришћеног одмора у току рада за период од 12.02.2017. године до 31.10.2020. године, укупан износ од 40.821,09 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.935,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3832/21 од 29.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке и одбијен као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП, а ради разматрања питања од општег правног интереса и због уједначавања судске праксе.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о којој је одлучено побијаном пресудом је исплата накнаде штете тужиоцу на име неисплаћеног одмора у току рада за период од 12.02.2017. године до 30.10.2020. године. О овом праву тужиоца и висини тражене разлике, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правој ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Због чега нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 12.02.2020. године, а вредност предмета спора је 140.821,09 динара.

Имајући у виду одредбу члана 403. став 3. ЗПП, те да вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то у конкретном случају ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић